

прощава съ отечество то си! По пжть тѣ, какъ то ся види, отбили ся на Св. Горж да ся помолятъ; нѣ тука той подиръ малко ся разболялъ и былъ постриженъ въ великж тж схимж. Анатолій бѣше мистикъ; него го поразило това събытіе, въ кое то той ясно видялъ ржкж тж на Божій тѣ промысль, и, като оздравилъ, той ся рѣшилъ да ся покори на този промысль и да ся откаже отъ отечество то си. Отъ тогава ся наченала у него безконечна борба съ условія та на новъй животъ. Азъ го видяхъ деветъ години подиръ тжзы катастрофа, и той се още страдаше: той не спѣше ноцемъ, стараяше ся да обезпчи себѣ си съ бдѣнія и постъ, плачаше и ся моляше, нѣ отъ това по леко му не ставаше. Като че глѣдамъ и сега висока та му стѣрбена фигура: въ повянало тому лице ни канка кръвчица, очы тѣ потъмнѣли, като че сж очы тѣ на мъртвецъ. Обичаше ма о. Анатолій, и, чини ми ся, завиждаше ми; азъ неволно му напомняхъ нѣщо минало, а може и щастливо

Много пжти, кѣсно вечеръ, при блѣшуканіе то на ламбадж тж, сидяхъ азъ въ мѣничкж тж си стая д чакахъ о. Анатолія. Ще влѣзе тихичко, сѣдне машинално на постелкж тж ми и си вторачи на менѣ вѣчно замислений тѣ поглѣдъ. Въ тжжны тѣ и болѣстны тѣ му движенія ся исказва скрито безпокойство, кое то той напрасно ся старае да разсѣе, и тжй сѣди дълго време безъ да продума ни—дума, само тжжно ще си въздъхне и ще си иде. Нѣ по някога той ся расприказва, и тогава до срѣдъ ноцъ ся лѣятъ думи тѣ му и потъмнѣлый тѣ му поглѣдъ ся оживява.

—Вы още не сте ли лѣгнали? попитахъ го единъ пжтъ, кога то той влѣзе въ стаята ми по кѣсно отъ други пжтъ.

—Днесъ немогж да спя, отговори Анатолій. Лѣгнахъ нѣ спнувамъ такыва сънища, що то трябаше да станж.